

I telefon : bagatell i en akt /

Benedictsson, Victoria,

National Library
of Sweden

natten. Äfven fyrverkeripjeser hade parisarne tagit med sig på sin långa resa!

Natten var ljum och sval, icke en vind rörde sig; men genom den stilla luften ljöd en aflägsen, dof åska ned till oss från den väldiga Rjukanfos, och myriader af stjernor kastade ett blekt, mystiskt skimmer öfver den mörka sjön och dess branta stränder. I uppfriskande slummer hvilade naturen ut efter den heta dagen; det blef allt kyligare ute på verandan, och efter att en sista gång hafva klingat med hvar andra gingo vi till hvila för att samla krafter till den följande dagens ansträngningar.

Hur behagligt var det ej, då man nästa morgon efter vanan vaknade vid femtiden, att lugnt kunna lägga sig på andra sidan för att få sig en styrkande morgonsslummer, i stället för att som vanligt nödgas göra toilett i flygande rappet och så ila å stad med »tungan ut ur halsen«, nästan som i »Jorden rundt på 80 dagar«! Det har sina behagligheter att resa fort, springa förbi det mindre intressanta och så att säga fladdra från blomman till blomman, från den ena sällsynta naturskönheten till den andra; men man bör städse anordna det så, att man undviker verkliga fysiska öfveranstängningar; ty trött och utsliten är man ur stånd att njuta ens den mest fängslande och förtjusande utsigt. Derfor hade vi arrangerat vår resa så, att vi kunde offra en hel dag på dess egentliga mål och »festnummer«, turen till den verdensberömda Rjukanfos och Vestfjorddal.

Medan de flesta andra resande redan i daggrynningen hade lemnat Strand för att vara till baka vid ångbåtens afgang till Tinnoset kl. 4 e. m., infann sig vårt resällskap friskt och uthviladt vid frukostbordet kl. 8 1/2. Ansigtet voro slättrakade, förnöjda och utan minsta spår af den vresighet, som gerna åtföljer afbruten och otillräcklig sömn och hvila; kort sagdt, vi sju »gamle gossar« kände oss så fria och lyckliga som skolpojkar, hvilka hafva »månadslof«. I vållustigt mak knackade man med téskenen hål på de nykläckta, löskokta äggen, medan skinkan och lamkotletterna gingo laget rundt och ögat halft blaseradt gled ut öfver den stilla sjön och dess romantiska omgifningar. (Forts.)

I telefon.

Bagatell i en akt
af
Ernst Ahlgren.
(Forts.)

Birger.

Nu skola de göra narr åt mig med.

Siri.

Hvarför det?

Birger.

Nu är jag också fattig och skall behöfva gå i gamla kläder.

Siri.

Nej, åt er skratta de inte!

Birger.

Så—å? — Men hvad tror ni att Ida skall säga?

Siri (hastigt).

Tala inte om det!

Birger.

Vore inte det oärligt?

Siri.

Jo. — Men ni borde i alla fall inte tala om det.

Birger.

Tror ni att Ida skulle slå upp?

Siri.

Det vet jag inte.

Birger.

Nej, tala rent ut!

Siri.

Håller man af någon, så håller man väl af honom antingen han är fattig eller rik.

Birger.

Det var ett diplomatiskt svar! Nå, men tror ni att Ida håller af mig?

Siri.

Det gör hon nog.

Birger.

Allt jemt undvikande! Säg nu: — tror ni det fins någon som hon tycker bättre om än mig? — Nej eller ja!

Siri.

Nej.

Birger.

Kan ni se mig i ögonen och säga det en gång till?

Siri (ser på honom).

Birger.

Ni ser ut att vara en sådan hederlig liten själ. Jag har lust att berätta er något. Lofvar ni att tiga?

Siri.

Ja.

Birger.

Tag mig i hand på det.

Siri (räcker honom handen).

Birger (qvarhållande hennes hand).

Kan ni taga mig i hand på det andra också? — det om Ida.

Siri (rycker handen till sig).

Birger.

Ja, se der!

Siri.

Hur kan jag veta sådant!

Birger.

Se så, jag vill inte plåga er längre. Kom nu och sätt er, så skall jag berätta. — Nej, inte der! Här skall ni sitta. Se så. Vänd er hitåt. Så der ja. Hör nu på:

Jag var inte mer än tjuugu år, när jag träffade Ida, och jag hade inte varit bekant med många flickor. Jag blef betagen i henne med ens. Jag viste hvarken om hon var elak eller god, jag viste bara att hon var den vackraste flicka jag sett. Vi blefvo bekanta först efter förlofningen, och ju närmare vi lärde känna hvar andra, dess mindre blef det qvar af hvad jag trott vara tillgifvenhet. Hon är så kall, så förfärligt kall, och hon kylde också mig. Men jag behöfver någon att hålla af mig, antingen jag är fattig eller rik, antingen jag kan ge presenter eller ej. Ser ni, det fins stora, vuxna karlar, som ha behof af ömhet precis som små barn.

Min mor dog när jag var en pys på nio år. Men jag mins henne så väl. Mörka höstqvällar, när det stormade riktigt, då kunde jag ligga med lakanet upp öfver öronen och skrämman upp mig sjelf med att hela huset skulle störta omkull. Och när jag såg upp, tyckte jag väggarna vackla. Hvilken obeskriflig trygghet var det icke då, när mamma kom fram till min säng — tyst och stillsamt, som hon alltid brukade — stoppade täcket fast omkring mig och kysste mitt hår! Ibland kunde jag narra henne med att låtsas som om jag sof, och så helt plötsligt vända mig och slå armarna om hennes hals. Och som jag skrattade! Då var all rädsla försvunnen. — — — Så väl jag mins det ännu, fast det är så länge, länge sedan! Det var så härligt att känna, hur det fans en, som höll af en så öfver allt annat i världen. Det var den lugnaste lycka att få trycka sig in mot hennes axel och lita så fast på henne, tycka att hon hade makt till allting och veta att hon alltid skulle vara den samma, att ingenting kunde hända, som skulle förmå henne att ändra sinne.

Men ni gråter! Hvarför gråter ni?

Siri.

Jag gråter inte.

Birger.

Jag har alltid drömt mig, att det skulle finnas en kvinna, som kunde hålla så innerligt af mig, att allting annat blefve henne idel bisaker i jämförelse med detta enda: att vi egde hvar andra. Jag ville att hon icke skulle vara ledsen öfver att gå i de

sämsta kläder, om så behöfdes, eller öfver att bli ringaktad af andra, eller öfver att lefva ett lif i enformigt arbete, bara för min skull. — bara för att vi två skulle få vara till samman. Tänk er: — att inte ha någonting annat i världen än min kärlek, och så detta arbete, som ni afskyr så djupt! Tror ni att det fins en enda kvinna, som skulle känna sig lycklig med det?

Siri.

Jag afskyr icke arbetet; jag afskyr bara den tomma enformigheten.

Birger.

Ja, men tänk på den kvinna, som skulle binda sig vid mig! Hon skulle icke endast vara dömd till arbetets enformighet, hon skulle se sig undanskuffad i en vrå, som ni var det på er farbrors födelsedag.

Siri (sakta).

Men ni skulle hålla af henne för det.

Birger.

Kunde det uppväga allt det andra?

Siri (tvärt).

Om ni inte vill ha mer af det här, så flyttar jag ut det.

Birger.

Låt brickan stå; den är för tung för er. Hvarför vill ni gå?

Siri.

Jag skall bara säga åt Nilla, att hon ställer i ordning téet inne i matrummet.

Birger.

Ni får inte gå annat än med ett vilkor.

Siri.

Hvad då?

Birger.

Att vi också dricka téet här. Om icke jag kommit, skulle ni bestämdt ha stannat här.

Siri.

Ja, det skulle jag.

Birger.

Och här ha vi nu blifvit hemmastadda.

Siri (går ut och kommer strax igen).

Nilla (med tébrickan. Siri hjälper henne).

Birger (sakta).

Hör ni, är det inte lustigt i alla fall? Alla de andra äro resta ifrån oss, och vi två lemnade ensamma hemma, — stälda i skamvrån — af brist på baldrägt.

Siri.

Men herrar öfver hela huset! — ha endast att befalla. Inte sant, Nilla?

Nilla.

Jo, Gud välsigne henne! (Går.)

Birger.

Gud ske lof att jag ser er glad igen! Jag var rädd att jag gjort er ledsen.

Siri.

Nej. Det var roligt ni kom. Jag känner det som om vi varit bekanta i hundra år. Nu är jag inte det minsta rädd för er.

Birger.

Var ni det strax?

Siri (skrattar).

Jo, jag skulle tro det! Och min första tanke var: Allt mitt namn! Ni kom ju och förstörde hela mitt kalas, trodde jag. Se så, nu gå vi till bords! Det är jag som är värdinna. Jag har alltid tyckt det skulle vara så härligt att få presidera vid bordet och sköta tékannen. (Serverar.)

Birger.

Tack, tack; ni är för frikostig. Nå, glöm inte er sjelf.

(Forts.)